



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 391/2019-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Richard Bauer, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 18/2019 a jeho uznesením z 30. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stav konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 18/2019 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 30. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako naliehavá vec patriaca do rozhodovacej pôsobnosti senátu, rozhodnutie o ktorej neznesie odklad, v súlade s čl. X bodom 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Miroslavovi Durišovi nad rámec stanoveného rozsahu nápadu vecí. Podľa čl. II bodu 5 rozvrhu práce na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu je v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 písm. a) rozvrhu práce pri predkladaní vecí do senátu sudcom spravodajcom Miroslavom Durišom pracuje I. senát ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Miroslav Duriš (sudca spravodajca) a Mojmír Mamojka. Vzhľadom na uvedené senát ústavného súdu rozhodol vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tomto zložení.

II.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia sťažovateľa

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Východ (ďalej len „vyšetrovateľ“) na základe uznesenia o vznesení obvinenia z 13. októbra 2017 v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-16/NKA-FP-VY-2017 pre spáchanie zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona a pre spáchanie obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) a c) Trestného zákona.

4. Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 15. októbra 2017 bol sťažovateľ v tejto trestnej veci vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu Špecializovaného trestného súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 36/2017 zo 6. novembra 2017 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. V tejto trestnej veci bolo opakovane rozhodované o väzbe sťažovateľa. Naposledy sa tak stalo na základe návrhu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) z 8. apríla 2019, ktorým požiadal o predĺženie lehoty väzby sťažovateľa do 13. decembra 2019. Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4 Tp 26/2017 zo 16. apríla 2019 nebolo návrhu prokurátora na predĺženie väzby sťažovateľa vyhovené a jeho väzba teda nebola predĺžená. Na základe prokurátorom podanej sťažnosti bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu uznesenie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4 Tp 26/2017 zo 16. apríla 2019 zrušené v celom rozsahu podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a zároveň podľa § 76 ods. 3

Trestného poriadku sa lehota trvania väzba v prípade sťažovateľa predĺžila do 13. novembra 2019 z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rozvádza dôvody, prečo považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za „*arbitrárne, dostatočne neodôvodnené, neprimerané, svojvoľné a nezákonné*“. Rozhodnutia všeobecných súdov podľa neho „*už dlhodobo porušujú namietané práva sťažovateľa a sú tiež v rozpore so zásadou právnej istoty, nakoľko diametrálne odlišným spôsobom po dobu viac ako 18 (osemnásť) mesiacov vyhodnocujú materiálne podmienky a predpoklady väzby, dôvody väzby, ale aj podmienky a predpoklady na predĺženie lehoty väzby, no najmä prednostné, urýchlené a s osobitnou starostlivosťou vedené konanie OČTK v trestnej veci sťažovateľa. Sťažovateľ nevie ako má reagovať a brániť sa takýmto rozhodnutiam o väzbe porušovateľa, ktoré sú nekonzistentné, arbitrárne a svojvoľné. Tým je porušované jeho právo na spravodlivé, odôvodnené, primerané a zákonné väzobné rozhodnutie, ktoré bude tiež v súlade so zásadou právnej istoty*“.

V trestnom konaní samotnom, ako aj v konaní o väzbe dochádza podľa sťažovateľa k neakceptovateľným priet'ahom, ktoré sú spôsobené nesústreďenými a neefektívnymi postupmi vyšetrovateľa. Tým je v trestnom konaní samotnom porušované právo sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru a v konaní o väzbe je porušované jeho právo na urýchlený prieskum zákonnosti zbavenia jeho slobody podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

7. K obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, na základe ktorého bola väzba sťažovateľa predĺžená do 13. novembra 2019, sťažovateľ uvádza, že «*nie je riadne individuálne vo vzťahu k jeho osobe dostatočne odôvodnené, nakoľko sa nielen vôbec nezaoberá argumentáciou sťažovateľa vznášanou opakovane v konám o väzbe, ale v konkrétnostiach vo vzťahu k jeho osobe vôbec neobsahuje individuálne, zákonné a ústavne konformné odôvodnenie jeho väzby. Ako úplne nepresvedčivé sa sťažovateľovi javí namietané uznesenie porušovateľa vtom smere, že predĺženie lehoty väzby sťažovateľa do 13. novembra 2019 odôvodňuje v podstatnom napríklad aj tým, že je potrebné v „... podstate predchádzať obštrukciám zo strany obvinených*“.

Tiež absentuje vo vzťahu k sťažovateľovi také odôvodnenie namietaného uznesenia, ktoré by k jeho konkrétnej osobe uvádzalo presné, zrozumiteľné a jasné argumenty k preskúmaniu tej podstatnej skutočnosti, a síce či vyšetrovanie v jeho väzobnej trestnej veci prebieha s osobitnou starostlivosťou, prednostne a urýchlene.

V namietanom uznesení niet dostatočného odôvodnenia, prečo sa zo závažných dôvodov (a z akých konkrétnych) nepodarilo vyšetrovanie trestnej veci sťažovateľa, ako obvineného skončiť v primeranej lehote a z akých dôvodov a čím hrozí, že ak bude sťažovateľ z výkonu väzby prepustený, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Arbitrárnosť namietaného uznesenia spočíva podľa sťažovateľa najmä v tom, že neobsahuje vo vzťahu k jeho osobe žiadne konkrétne skutočnosti odôvodňujúce predĺženie lehoty trvania jeho väzby do 13. novembra 2019. Rovnako nie je z neho zrejmá existencia skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho, vzhľadom na prezumpciu neviny sťažovateľa, výnimku z pravidla rešpektovania jeho osobnej slobody.

V dobe vydania namietaného uznesenia porušovateľom nehrozilo nebezpečenstvo, že bude pokračovať v trestnej činnosti, a teda jeho prepustenie by nebolo ohrozilo dosiahnutie účelu trestného konania. Rovnako sťažovateľ popiera aj existenciu dôvodov preventívnej väzby v čase vydania namietaného uznesenia porušovateľom.».

8. Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že väzba je len dočasným opatrením a prostriedkom na dosiahnutie účelu trestného konania vyjadreného v § 1 Trestného poriadku, a teda nikdy nemôže byť jeho účelom samotným, ako sa to arbitrárne, nezákonne a svojvoľne uvádza v napadnutom uznesení najvyššieho súdu. Nemožno tiež podľa sťažovateľa opomenúť § 2 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého je účelom trestného konania aj dôsledná ochrana práv sťažovateľa ako obvineného a akceptovateľné sú len také zásahy do osobnej slobody zo strany orgánov verejnej moci, ktoré sú nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestného konania vyjadreného v § 1 ods. 1 Trestného poriadku.

9. Sťažovateľ je presvedčený, že sa v jeho prípade neprehlbuje dôvodnosť podozrenia, že stíhané trestné činy spáchal, a súčasne „nie sú v smere prehlbovania dôvodného podozrenia vo vzťahu k jeho osobe vykonávané žiadne dôkazy od mesiaca júl 2018 prednostne a urýchlene podľa § 2 ods. 6, čím sa väzba konaním OČTK a porušovateľov stáva neprimeraná, nezákonná a nedôvodná.“.

Podľa sťažovateľa nie je odôvodnené ani splnenie podmienok väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku a tiež absentuje zákonné zdôvodnenie otázky, prečo nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie sťažovateľa skončiť v už raz predĺženej lehote väzby, ktorá uplynula 13. decembra 2018.

10. Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Labita proti Taliansku č. 26772/95 zo 6. apríla 2000, v ktorom tento súd konštatoval, že dôvody, ktoré postačujú na vzatie do väzby, sa po dlhšej dobe môžu stať nedostatočnými pre odôvodnenie jej ďalšieho trvania. V rozhodnutí Erdem proti Nemecku č. 38321/97 z 5. júla 2001 bolo predmetom kritiky zjavné opakovanie odôvodnenia väzby vo viacerých následných väzobných návrhoch a rozhodnutiach. Kritizuje tiež skutočnosť, že všeobecné súdy rozhodujú o jeho väzbe odlišne.

11. Sťažovateľ tiež poukazuje na skutočnosť, že „v tej istej väzobnej trestnej veci boli spoluobvinení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z výkonu väzby prepustení, a to z dôvodu, že v ich spoločnej väzobnej veci so sťažovateľom nekonajú OČTK prednostne, urýchlene a s osobitnou starostlivosťou.“

V tomto smere je namietané uznesenie porušovateľa tiež diskriminačné a v rozpore s právom obvineného na rovnosť zbraní, pretože v identickej väzobnej trestnej veci iné senáty porušovateľa rozhodujú diametrálne odlišne, avšak za existencie tých istých skutkových a právnych okolností vo veciach pred ním vedených pod sp.zn. 6Tost 8/2019 (Uznesením č.k. 6 Tost 8/2019 zo dňa 27.02.2019) a pod sp.zn. 6 Tost 12/2019 (Uznesením č.k. 6 Tost 12/2019 zo dňa 27.03.2019) pričom konštatujú, že postup tých istých OČTK, ako vo väzobnej veci sťažovateľa nezodpovedá zákonným požiadavkám (rýchlosti, prednosti a vykonávania trestného konania s osobitnou starostlivosťou) a osoby spoluobvinených sú z výkonu väzby prepustené, pričom namietané uznesenie deklaruje za tých istých skutkových

okolností, podmienok a predpokladov väzby, a tiež dôvodov väzby niečo diametrálne odlišné.“.

12. Sťažovateľ tiež uviedol, že «namieta pridelenie veci do toho istého senátu porušovateľa dňa 17.04.2019 v čase o 11:20:27 hod., ktorému v zmysle platného rozvrhu práce porušovateľa, nemala byť podľa platných pravidiel rozvrhu práce porušovateľa jeho trestná vec vôbec pridelená, a do ktorého bola súčasne dňa 17.04.2019 v čase o 11:08:37 predtým pridelená súvisiaca trestná vec sťažovateľa vedená pod sp.zn. 5Tost/17/2019, v ktorej bolo porušovateľom rozhodované o sťažnosti prokurátora ÚŠP GPSR podanej proti Uzneseniu sudcu pre prípravné konanie ŠTS BB č.k. 4Tp 26/2017 zo dňa 5. apríla 2019 o prepustení sťažovateľa, ako obvineného z väzby a nahradení jeho väzby (ďalej aj ako „súvisiace väzobná vec sťažovateľa“).

Sťažovateľovi tiež nie je zrejmé, prečo pri predložení dvoch sťažností prokurátora ÚŠP GPSR s jedným spisovým materiálom vo väzobnej veci sťažovateľa, senátu porušovateľa súčasne (nakoľko nie je dôvod na iný zákonný postup) dochádza k tomu, že v priebehu takmer až 12 (dvanástich) minút (vo veci sp.zn. 5Tost/17/2019 je vyšetrovací spis a súdny spis spolu so sťažnosťou prokurátora ÚŠP GPSR predložený dňa 17.04.2019 v čase o 11:08:37 hod. a vo veci sp.zn. 5Tost/18/2019 je vyšetrovací spis a súdny spis spolu so sťažnosťou prokurátora predložený dňa 17.04.2019 v čase o 11:20:27 hod. do rovnakého senátu.)

Sťažovateľ má za to, že v zmysle platného a účinného rozvrhu práce porušovateľa nemožno považovať senát porušovateľa, ktorý rozhodol namietaným uznesením, za senát zložený zo sudcov, ktorí tvorili tento senát v čase pridelenia veci. Nie je totiž zrejmé, ako sa opakovane väzobná vec sťažovateľa náhodným výberom dostala do toho istého senátu porušovateľa, ako súvisiaca väzobná vec sťažovateľa. Uvedené je v rozpore s jeho právom na zákonného sudcu zaručeným mu v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a uvedené žiada ústavným súdom v zmysle ním namietaných práv dôkladne preskúmať.».

13. Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol nálezom:

„1... Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zaručené mu v čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tiež v čl. 5 ods. 1 písm. c),

ods. 3 a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho Uznesením sp. zn. 5 Tost 18/2019 zo dňa 30. apríla 2019 v súvislosti s jeho väzobným konaním o predĺžení lehoty väzby, porušené boli...

2... Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 18/2019 zo dňa 30. apríla 2019 zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikazuje, aby [REDACTED] [REDACTED] prepustil neodkladne z väzby na slobodu...

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi [REDACTED] [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v sume 415,51 (slovom štyristopäťnásť eur a päťdesiatjeden centov) na účet jeho právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie Bauer s.r.o., Dénešova 19, 040 23 Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené

zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy sa osobná sloboda zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:... zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach. K dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, teda patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 460/2010).

19. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03). Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Základné právo podľa čl. 17

ods. 2 ústavy odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98, II. ÚS 315/06).

20. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08) ďalej vyplýva, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradit' ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe. Obvinený môže byť do väzby vzatý a v nej držaný len z tých zákonných dôvodov, ktoré sú uvedené vo výrokoch súdnych rozhodnutí (III. ÚS 77/05, I. ÚS 92/08). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 141/04, III. ÚS 417/2011), ktorá korešponduje s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, vyplýva, že v prípade rozhodovania o vzatí do väzby musia byť splnené tieto podmienky: po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia, po materiálnej stránke musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že sa obvinený trestného činu, ktorý sa mu v uznesení o vznesení obvinenia kladie za vinu, dopustil. Napokon musí existovať niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku.

21. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti

(„fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, II. ÚS 64/2017). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (IV. ÚS 176/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 296/2010), v ktorej vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces, v tomto prípade v konaní o osobnej slobode (obdobne III. ÚS 209/04, III. ÚS 160/2017).

22. Zohľadňujúc uvedené východiská a sťažovateľom prezentované námietky, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

23. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru v príčinnej súvislosti s postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ zároveň namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

IV.A K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru

24. Podstatu prvej skupiny námietok sťažovateľa je možné zhrnúť do tvrdenia, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým došlo k predĺženiu väzby sťažovateľa, nie je dostatočne individualizované, odôvodnené a konkretizované vo vzťahu k jeho osobe. Sťažovateľ tiež spochybňuje existenciu dôvodov väzby, resp. dôvodov na jej ďalšie pokračovanie.

25. Ústavný súd preskúmal uvedené námietky sťažovateľa z pohľadu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, z ktorých vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Úlohou ústavného súdu je posúdiť, či sa orgány aplikujúce zákonnú úpravu dopustili takého závažného porušenia zákonnosti, ktoré by znamenalo zásah do ústavných práv sťažovateľa. Na konanie, predmetom ktorého je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je tiež aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru (m. m. III. ÚS 227/03). Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04; k tomu pozri ďalej). Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že z hľadiska rozsahu základných práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy a práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru neexistujú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže čl. 17 ústavy zahŕňa aj práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07).

26. Ústavný súd pripomína, že v prípade namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 dohovoru môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. To je úlohou všeobecných súdov, ktoré vedia pri znalosti skutkového stavu lepšie posúdiť, či existuje potreba ponechania obvineného vo väzbe. Ústavný súd do rozhodovania o dôvodnosti väzby môže zasiahnuť len vo výnimočných prípadoch, keď sú právne závery všeobecných súdov

nepodložené, a teda nepreskúmateľné, logicky rozporné či inak excesívne. Uvedené východiská uplatnil ústavný súd aj pri posúdení sťažovateľových námietok.

27. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že tento skúmal splnenie podmienok ustanovených § 76 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to konkrétne, či *„a) je naďalej trestné stíhanie vedené dôvodne a či sa podozrenia voči nemu d'alsím vykonaným dokazovaním prehlbujú; b) hrozí, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil; c) nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť; a či d) prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania“* (s. 13 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

28. Pokiaľ ide o prvú podmienku [písm. a)], najvyšší súd konštatoval, že podozrenia proti sťažovateľovi sa prehlbujú. Najvyšší súd vo vzťahu k sťažovateľovi popisuje spôsob jeho zapojenia do trestnej činnosti, a to s poukazom na konkrétne dôkazné prostriedky, z ktorých majú uvedené skutočnosti vyplývať, a ich presným označením (napr. výpovede obvineného [REDAKOVANÉ], svedkyne [REDAKOVANÉ], znalecký posudok č. 1/2019, analýza finančných tokov sťažovateľa atď.). Z uvedeného dôvodu je možné napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v tejto časti považovať za dostatočne individualizované.

29. V prípade druhej podmienky [písm. b)], ktorou je existencia hrozby pokračovania v trestnej činnosti, najvyšší súd uviedol, že *«v prejednávanom prípade ide o dlhodobé páchanie trestnej činnosti, ku ktorej malo dochádzať od januára 2014 prakticky až do zadržania v októbri 2017. Išlo o zabehnutý systém, na ktorom mali obvinení... postavené svoje „podnikanie“ a evidentne aj svoju životnú úroveň. Okruh firiem a zapojených osôb sa tak neustále navyšoval a priebežne obmieňal, čo všetko malo za následok nebývalo vysoký únik na dani...»*

Najvyšší súd pritom opakovane poukazuje na fakt, že [REDAKOVANÉ] mal pri poskytovaní reklamných služieb na starosti technické zabezpečenie LED obrazoviek, čo

znamená, že bez neho by páchanie trestnej činnosti bolo značne sťažené, resp. že do systému mal dohadzovať aj ďalších klientov...

Napokon, obava z pokračovania v trestnej činnosti je zosilnená aj ďalšími dôkazmi, podľa ktorých obvinení sa nemali dopúšťať len skrátania dane z pridanej hodnoty (nešlo len o tzv. dépehačkárov), ale nadhodnotenú / fiktívne faktúry mali vykázat aj pri podávaní daňových priznaní pre daň z príjmov právnických osôb za roky 2014 - 2016.»

Najvyšší súd si teda osvojil záver o danosti a pretrvávajúcom dôvode preventívnej väzby u sťažovateľa aj v tomto štádiu prípravného konania na základe už uvedených skutočností.

30. Dôvody, prečo dosiaľ nebolo možné trestné stíhanie skončiť [písm. c)], najvyšší súd rozviedol na stranách 20 – 22 napadnutého uznesenia. Najvyšší súd uviedol konkrétne úkony, ktoré boli vykonané od posledného rozhodnutia o predĺžení väzby sťažovateľa (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 49/2018 z 12. decembra 2018).

Podľa najvyššieho súdu *„špecializovanému súdu neprináleží hodnotiť postup OČTK pred 12. decembrom 2018, keďže tento už (vrátane rýchlosti a plynulosti konania) bol preskúmaný a najvyšší súd o ňom... rozhodol tak, že žiadne pochybenia nezistil. Opačný prístup by totiž špecializovanému/sťažnostnému súdu umožnil revidovať skoršie a právoplatné závery súdov. Bez ohľadu na to, z napadnutého uznesenia nevyplýva, ako súd dospel k záveru, že tieto úkony boli vykonané oneskorene, resp. od ktorého momentu súd včasnosť vykonávania úkonov hodnotil; uvedené platí o to viac, že v prejednáwanej veci bolo postupne obstaraných 34 znaleckých posudkov.*

Za týchto okolností naďalej platia opakovane judikované závery, podľa ktorých ide o vec obťažnú, ktorú nebolo možné ukončiť ani v predĺženej lehote väzby. Pokiaľ ide o tzv. iné závažné dôvody, ktoré bránili ukončeniu veci, tieto najvyšší súd nezhliadol.“

31. Najvyšší súd teda podrobne preskúmal postup orgánov činných v trestnom konaní v rozsahu od posledného rozhodnutia najvyššieho súdu o predĺžení väzby sťažovateľa a na rozdiel od Špecializovaného trestného súdu dospel k záveru, že *„v danom prípade požiadavka urýchleného a prednostného vybavovania väzobných vecí podľa § 2 ods. 6 Tr. por. bola rešpektovaná.“*

Najvyšší súd tiež nesúhlasil s výhradou Špecializovaného trestného súdu, ktorý kritizoval absenciu plánu vyšetrovania. Najvyšší súd uviedol, že pri takom množstve úkonov, čo vyplýva z danej trestnej činnosti, nie je možné urobiť podrobný plán vyšetrovania na týždne až mesiace dopredu. Zároveň najvyšší súd v skratke uviedol, aké úkony budú musieť vykonať orgány činné v trestnom konaní v ďalšom priebehu vyšetrovania.

32. Poslednou podmienkou [písm. d)], ktorú najvyšší súd posudzoval, bola skutočnosť, či by prepustením sťažovateľa na slobodu hrozilo, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenal, že *«z doposiaľ zisteného rozsahu trestnej činnosti a výšky spôsobenej škody (ktorá sa medzičasom pravdepodobne ešte navýši o úniky na dani z príjmov) jednoznačne prevažuje potreba poškodeného štátu (zastúpeného Finančným riaditeľstvom SR) predchádzať ďalšej trestnej činnosti obvinených. Sťažnostný súd znova upozorňuje, že obvinení [REDAKOVANÉ] mali byť súčasťou skupiny, ktorá vypracovala a riadila premyslený systém, doslova „podnikateľský plán“, ktorým nezákonne optimalizovali daňové povinnosti desiatok podnikateľov (o celkovej výške 168 mil. €)... Toto nie je bežný spôsob, ako si podnikateľ „pomôže“ znížiť už aj tak vysoké daňové zaťaženie, tu ide o konštrukt, ktorým sa spoločnosti s miliónovými obratmi za určenú províziu pre jeho tvorcov a prevádzkovateľov mohli úplne vyhnúť daňovým povinnostiam.»*

33. K námietkam sťažovateľa uvedeným v bode 8 ústavný súd uvádza, že najvyšší súd vysvetlil, prečo považoval väzbu sťažovateľa za nevyhnutnú (pozri už uvedené k splneniu podmienok predĺženia väzby).

34. Pokiaľ teda sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, z už uvedeného vyplýva, že jeho námietka je zjavne neopodstatnená. Najvyšší súd sa v odôvodnení rozhodnutia venoval všetkým aspektom, ktoré bolo nevyhnutné posúdiť pri predĺžení väzby. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je možné odvodiť, do akej miery sa mal sťažovateľ podieľať na trestnej činnosti, z ktorých dôkazov má jeho účasť vyplývať, prečo existuje obava z pokračovania v trestnej činnosti.

Najvyšší súd sa tiež zaoberal otázkou o nedostatočne urýchlennom postupe orgánov činných v trestnom konaní a venoval jej z pohľadu ústavného súdu náležitú a dostatočnú pozornosť.

Najvyšší súd sťažovateľovi dostatočne ozrejmil, ktoré okolnosti boli podkladom pre prijatie záveru o nevyhnutnosti ďalšieho zotrvania sťažovateľa vo väzbe. Ústavný súd je presvedčený, že tieto dôvody boli jednoznačné a konkrétne, a nedomnieva sa, že by závery najvyššieho súdu vyznievali v tomto smere abstraktne.

35. Podľa názoru ústavného súdu je preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu potrebné považovať za rozhodnutie, ktoré ako celok pôsobí presvedčivo, dostatočne zrozumiteľne a ktoré nevyvoláva žiadne pochybnosti o správnosti prijatých záverov. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti, a preto je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo založené na stereotypných formuláciách, resp. ktoré by sa odvolávalo len na zákonné ustanovenia bez špecifikácie vo vzťahu ku konkrétnej osobe, ako sa domnieva sťažovateľ.

36. Ústavný súd považuje za potrebné iba stručne pripomenúť, že mu neprislúcha, aby v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy znova posudzoval, či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľa a splnenie zákonných podmienok jej predĺženia. To spadá do kompetencie všeobecných súdov, ktoré v posudzovanom prípade svoje povinnosti splnili. Vychádzajúc z uvedených skutočností, podľa záveru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nezasiahlo do práv sťažovateľa garantovaných čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

IV.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 dohovoru

37. Ústavný súd ďalej poznamenáva, že rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77

atď.), resp. čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd) a čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. III. ÚS 155/09).

38. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok ústavy a dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru. Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru upravujú právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahujú na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru upravujúcich právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07).

39. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, a to z dôvodu nedostatku vzájomnej príčinnej súvislosti medzi ústavnou sťažnosťou napadnutým postupom najvyššieho súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

40. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru ústavný súd poznamenáva, že v danom prípade nie je predmetom jeho ústavnoprávneho prieskumu rozhodnutie všeobecných súdov o vzatí sťažovateľa do väzby,

ale o dôvodnosti ďalšieho trvania jeho väzby. V prípade sťažovateľa teda nejde o „zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu“, resp. prvotné „uvalenie“ väzby. Označený článok dohovoru sa *ratione materiae* nevzťahuje na dôvodnosť ďalšieho trvania väzby, a preto bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07, I. ÚS 232/2017).

IV.C K námietke sťažovateľa uvedenej v bode 11

41. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu vo vzťahu k iným obvineným v tej istej trestnej veci, konkrétne na rozhodnutia sp. zn. 6 Tost 8/2019 z 27. februára 2019 a sp. zn. 6 Tost 12/2019 z 27. marca 2019, ktorými títo mali byť prepustení z väzby na slobodu. Ústavný súd k tejto námietke sťažovateľa zdôrazňuje, že jeho úlohou v konaní o väzbe nie je preskúmať väzobné rozhodnutia o iných obvinených a ani zjednocovať prípadné odlišnosti v judikatúre najvyššieho súdu. Úlohou ústavného súdu v konaní o väzbe je v individuálnom prípade s ohľadom na jeho konkrétne okolnosti vyhodnotiť, či napádané väzobné rozhodnutie napĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru. A ako už bolo konštatované, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu s ohľadom na tieto požiadavky obстоjí. Zároveň ústavný súd poznamenáva, že senát najvyššieho súdu 5 Tost nebol pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie väzby sťažovateľa viazaný právnym názorom senátu najvyššieho súdu 6 Tost. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

IV.D K námietke sťažovateľa uvedenej v bode 12

42. Sťažovateľ tiež spochybňuje, či senát najvyššieho súdu 5 Tost je zákonným senátom v zmysle Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pre rok 2019 v znení opatrenia č. 6 účinného od 8. apríla 2019 (ďalej len „rozvrh práce najvyššieho

súdu“), ktorému mala byť pridelená táto vec (rozhodovanie o návrhu prokurátora na predĺženie väzby sťažovateľa).

43. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na čl. II bod 7 rozvrhu práce najvyššieho súdu, podľa ktorého ak je potrebné, aby veci súvisiace podľa predmetu konania prejednal jeden senát, vec sa prideli do senátu, do ktorého už bola pridelená iná vzájomne súvisiaca vec, pokiaľ v tejto veci ešte nebolo rozhodnuté. Za súvisiacu vec sa napríklad považuje opravný prostriedok inej osoby podaný proti tomu istému rozhodnutiu; v trestnom konaní sú vždy súvisiacimi vecami všetky súčasne predložené alebo za už predloženým spisom dodatočne predložené riadne opravné prostriedky proti rozhodnutiam o väzbe v dotknutom trestnom konaní.

44. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uznesením sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 5. apríla 2019 o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby Špecializovaný trestný súd rozhodol tak, že sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu, prijal jeho písomný sľub, väzbu sťažovateľa nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a uložil mu povinnosti a obmedzenia. Proti tomuto uzneseniu prokurátor po jeho vyhlásení ihneď zahlásil sťažnosť. Táto sťažnosť prokurátora bola predložená najvyššiemu súdu na rozhodnutie spolu so sťažnosťou prokurátora proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4 Tp 26/2017 zo 16. apríla 2019 (pozri bod 5) a bola zapísaná pod sp. zn. 5 Tost 17/2019. V prípade sťažnosti prokurátora proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4 Tp 26/2017 zo 16. apríla 2019 bol zvolený postup podľa čl. II bodu 7 rozvrhu práce najvyššieho súdu (ak bola „prvá“ sťažnosť prokurátora pridelená do senátu najvyššieho súdu 5 Tost, „druhá“ sťažnosť prokurátora bola v rovnaký deň v rovnakej trestnej veci ako súvisiaca vec opätovne pridelená do senátu najvyššieho súdu 5 Tost).

45. Pokiaľ teda sťažovateľ vidí možné porušenie základného práva na zákonného sudcu v tom, že v jeho väzobnej veci rozhodol senát najvyššieho súdu 5 Tost, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svojimi argumentmi žiadnym dostatočným spôsobom nepreukázal také kvalifikované porušenie zákonných ani iných pravidiel upravujúcich pridelovanie väzobných vecí na najvyššom súde, ktoré by malo za následok porušenie jeho základných

práv. Na základe uvedeného vo väzobnej veci sťažovateľa vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Tost 18/2019 konal zákonný senát v zákonom zložení, a teda k porušeniu základného práva na zákonného sudcu, resp. nebyť odňatý zákonnému sudcovi nedošlo. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e: Proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2019